SUPERÅ½ENA, SUPERMATKA

PondÄ›lÃ-, 26 listopad 2007

Moje kamarádka je superÅ¾ena a supermatka dohromady. TÄ›snÄ› po tÅ™icítce chodí do práce, vychovává tÅ™i syny mezi 4-11 lety, stará se o domácnost, nakupuje, pravidelnÄ› vodí a vyzvedává dÄ›ti ze školy a školky, následně ještÄ› odvádí do všech moÅ¾ných krouÅ¾kÅ¯ a poté opÄ›t vyzvedává - podotýkám vše bez auta - veÄ• kontroluje domácí úkoly a nachystané vÄ›ci...
Jednou rukou chystá veÄ•eÅ™i, druhou pohlavkuje syny, kteÅ™í se mezi sebou mlátí hlava nehlava, organizuje naprosto chaotické veÄ•erní umývání a Ä•ištÄ›ní zubÅ¯ a koneÄ•nÄ› uspávání tÄ›ch mladších pohádkou.... KdyÅ¾ ú vyÅ™ízená sedne veÄ•er pÅ™ed „RÅ¯Å¾ovou ohradu" vydrÅ¾í titulky a tvrdÄ› usne. Budí se rozlámaná kolem tÅ™etí zrnící obrazovkou a stÄ›huje se do postele. Poté se hodinu pÅ™evaluje s pocitem, co všechno nestihla. Budík drnÄ•í v pÄ›t. A vše zaÄ•íná nanovo, ranní chystání všeho moÅ¾ného, co by mohla její drobotina vyÅ¾adovat a potÅ™ebovat, vÄ•etnÄ› snídanÄ› a horkého Ä•aje na stole a svaÄ•in do školy. NÄ›co po pÅ¯l šesté nastává buz krmení, umývání, oblíkání a odchod z domu. Je ráda, kdyÅ¾ to do práce stíhá na sedmou a to uÅ¾ má v té dobÄ›, na zaÄ•átku pracovní doby, jednu pernou polosmÄ›nu za sebou. Tohle všechno dÄ›lá a musí; a teÄ• nÄ›co k tomu, co nedÄ›lá vÅ¯bec. Nechodí k holiÄ•i ani na kosmetiku, nelakuje si nehty, nemá Å¾ádný pravidelný koníÄ•ek ani zájem, nechodí do restaurací ani na párty, nestíhá poflakování, nedívá se na své oblíbené filmy a neÄ•te kníÅ¾ky, nechodí na brusle. KdyÅ¾ jede na hory, tak jen proto, aby mohla své tÅ™i drobeÄ•ky zvedat a drÅ¾et na lyÅ¾ích, utíkat podél vleku, nosit lyÅ¾e a zapína lyÅ¾áky, vaÅ™it obÄ›dy a veÄ•eÅ™e. Ona je vlastnÄ› takový full servis v jedné osobÄ›... a to jsem ještÄ› neprozra velmi zásadní vÄ›c a totiÅ¾, i kdyÅ¾ by to jeden neÅ™ekl, ona má manÅ¾ela. Opravdu, jednoho doma má. Jeho povinnosti by daly shrnout asi takto: chodí do práce. Nezastává Å¾ádnou nároÄ•nou manaÅ¾erskou pozici, je jen bÄ›Å¾ným ouÅ™adou s naprosto pevnou pracovní dobou a prÅ¯mÄ›rným platem. DÅ™íve bych mínila, Å¾e by si zaslouÅ¾il nakopat a to s rozbÄ›her ale myslím, Å¾e kaÅ¾dý má co si pÅ™eje a tak je to i v pÅ™ípadÄ› mé kamarádky. ByÅ¥ je mi po tom velký ale opravdu ob prd, obÄ•as do ní láduju své moudra. Sem tam si najdu Ä•as a navštívím její soukromou „zoologickou zahradu"; déle jak hodinku tam však nevydrÅ¾ím. Odcházím naprosto vyÄ•erpaná - tím vším, co ona musí zvládat - zpÄ›t do svého obÄ•asného „sladkého nicnedÄ›lání". Nedávno jsem se pÅ™i jednom takovém filozoficko - emancipovaném prÅ¯jmu zarazila: a co kdyÅ¾ je to všechno vlastnÄ› úplnÄ› jinak? Došlo mi totiÅ¾, Å¾e on na sebe vlastnÄ› nesmírnÄ› pyšná. Unavená, stará na svoje léta, bezradostná, vÄ›Ä•nÄ› uspÄ›chaná - ale pyšná, jak to všechno sama perfektnÄ› zvládá. Tím šíleným super vypÄ›tím svého manÅ¾ela uvrhla do lelkování, pocitu nedostateÄ•nosti a nudného Å¾ivota vedle takové extra tÅ™ídy na vedlejší koleji. Je nerudný, zapšklý, zastydlý a nepouÅ¾itelný. Nechci se zastávat ani jeho, rozhodnÄ› je v jeho silách ji uzemnit nÄ›kolika rychlými protiakcemi, ale to by musel ukonÄ•it rozehraný level v advenuÅ™e, zvednout se od poÄ•ítaÄ•e a zaÄ•ít jednat. Nejspíš souÄ•asný chod rodiny zas tak úplnÄ› nevyhovuje, ale odtrhnout ruku od myši a zbavit se rychlého tiku v levém ukazováÄ•ku, by bylo na odvykací kÅ¯ru a to pÅ™ece jen trochu bolí. Jak uÅ¾ to bývá, kaÅ¾dý je svým vlastním strojvedo kdyÅ¾ jeden vlak jede rychlostí témÄ›Å™ závratnou, nikde nezastavuje, nevšímá si zastávek, výstraÅ¾ných znamení a výhybek, zákonitÄ› na svou bezhlavou jízdu jednou „dojede". StejnÄ› jako druhý vlak, který se šine rychlostí splašeného šneka, upocený a zadýchaný, nestihne vÅ¯bec nic a všeciÄ•ko dÅ¯leÅ¾ité mu uteÄ•e. Nezávidím ji její výkonnost, její poÅ™ádek, preciznÄ› vyÅ¾ehlené a poskládané prádlo, naopak jsem pyšná na svÅ¯j mírný chaos a hlavnÄ› na tvrdÄ› vydÅ™enou schopnost najít si i v té nejnemoÅ¾nÄ›jší chvíli Ä•as na „nohy na st Paula